

Aktivisté bez vzdělání, z neziskovek placených státem, dnes pronikají do školy s různými pochybnými programy pomoci

svobodny-svet.cz/aktiviste-bez-vzdelani-z-neziskovek-placenyh-statem-dnes-pronikaji-do-skoly-s-ruzny-mi-pochybnymi-programy-pomoci

13. května 2023

SU/JAROSLAV MATÝS

Touha rodičů, aby se jejich děti měly lépe než oni sami, je asi přirozená. Nicméně v moderní lidské společnosti se nám výchova tak trochu zvrhla. Snaha nestresovat děti vede k tomu, že se například vážně uvažuje o zrušení známkování ve školách. Různé osobní handicap, které byly dříve pro jedince výzvou pro jejich překonání, se přenesly na starost placených asistentů. Psychiatr Jaroslav Matýs v této souvislosti v předchozí části našeho rozhovoru vysvětloval, že rodiče i děti jsou dnes někdy až invalidizováni různými neziskovkami a sdruženími, které pak, za péči o neschopné rodiče a jejich děti, pobírají peníze. Nicméně pocit štěstí se nedostavuje, protože moderní spasitelé, podle našeho hosta, zapomínají na to, že: „Aby bylo dítě šťastné, potřebuje být v něčem úspěšné. Ale být úspěšné znamená něco umět, být v něčem dobrý a užitečný.“

Martina: Já jsem dokonce četla, tuším, že to dokonce bylo od nějakého sportovního kouče, ale tím si teď nejsem jistá, že vlastně všichni veleúspěšní sportovci se dostali na bednu jenom skrze nějakou frustraci.

Jaroslav Matýs: Ano.

Martina: Skrze stres.

Jaroslav Matýs: Zátěž.

Martina: Zátěž. A když pak vezmeme v úvahu, byli jsme toho v posledních letech mnohokrát svědky, že se třeba mnohé sportovkyně zbavily svého osobního trenéra, otce, teroristy v uvozovkách, zbavily, tak v tu chvíli šly výkonnostně úplně pryč. Ale to se mi úplně nechce přijmout, protože olivy je potřeba pořád drtit?

Jaroslav Matýs: Zkusím to trošičku s nadsázkou: Proč tolik úspěšných lidí dopadne blbě, když mají hodně peněz? Protože nemusí nic. A jenom část úspěšných, nemyslím jenom bohatých, úspěšných, si to udrží, protože pracují. Slyšel jsem bývalého manažera Microsoftu, nevím, jak se jmenoval, ale dělá teď kouče. který řekl: „Já jsem si svou prací přivodil depresi.“ Chytrý chlap, strašně chytrý chlap. „Přivodil jsem si depresi, přetížil jsem se energeticky tak, že jsem si epigeneticky vyvolal depresi.“ Neboli si poškodil mozek. On to ví. A mě to hrozně zaujalo, že někdo mimo psychiatrii takhle přemýšlí. „A já jsem pět let bral antidepresiva, a po pěti letech jsem si nastavil program, dneska jsem bez antidepresiv a vedu sportovce tak, aby se nezatěžovali negativními myšlenkami. Ty jsou k ničemu.“ Takže je učí je vypínat.

A druhá věc je, že je učí nejenom myslet pozitivně, ale dbát o sebe. A kolik lidí dneska o sebe dbá? A furt mluvíme o duševním zdraví. Vždyť my děláme všechno, abychom byli duševně nemocní. Neboli, je tady trend udělat z nás neschopny, abychom mohli dostávat pomoc. Ale já nechci dostávat pomoc. Já si ji chci vyžádat, ne že ji musím dostat. A bez krize. Lidstvo se z jeskyně dostalo proč?

Protože jsme nechtěli mrznout, nechtěli jsme furt dělat nějaké zásoby. Pak jsme vymysleli průmyslovou revoluci, protože jsme z principu přemýšleli frontálním lalokem, jak si zlepšit sociální život. A dneska jsme v situaci, že všichni odmítají zátěž, protože se máme dobře. Bude asi muset přijít nějaká katarze, aby se lidstvo vrátilo opět k jeskyni, protože na to máme vývojově nastavený mozek, a příroda není blbá. Jak jsme řekli minule: Příroda nás potrestá za to, co děláme.

Martina: Máte pravdu v tom, že jsme si vlastně na pomoc, která musí přijít, už zvykli v úplně veškerých oblastech života. Potřebujete podepsat smlouvu, protože prodáváte skříň, ale musí to udělat právník. Potřebujete si pronajmout byt, ale musí to udělat realitní makléř, abyste nenaletěli. Potřebujete si otevřít konto v bance, tak potřebujete osobního bankéře. Potřebujete kouče na to, abyste věděli, jak máte běhat kolem baráku. Potřebujete nějakého guru, který vám pomůže, abyste zůstali mentálně zdraví. Pak potřebujete doktora, aby vám pomohl, jak zůstat zdrav fyzicky. Takže my jsme vlastně už veškerou svou moc delegovali na armádu pomocníků kolem.

Jaroslav Matýs: Spíš je otázka: Proč jsme tak zpohodlněli? Protože se máme dobře.

Martina: Protože se máme dobře.

Jaroslav Matýs: Nevím, kdo to řekl, že v Česku jsme nárokový národ. Na všechno máme nárok. Mám pocit, že na všechno máme nárok.

Martina: A to nejenom Česko. To je, řekla bych, Západ vůbec.

Jaroslav Matýs: Tak to je. Na druhou stranu zase k umělé zaměstnanosti: Existují technologie, díky kterým umíme udělat víc za kratší dobu. A to se stalo mantrou. A teď to vidím i ve zdravotnictví. Nechci teď být úplně zlý, ale: Mám půl čtvrté, a jdu domů. To jsem já v medicíně v životě nikdy neudělal. Dneska to začíná být normou,

protože i do zdravotnictví, i do důležitých humánních profesí, se dostal určitý až řemeslný pohled. Řemeslo „odcaď pocad“, a tím končíme. Já jsem to tak nikdy neměl. Nejenom já, ale i kolegové naší generace to tak mají. Takže dneska, když jde mladý lékař do nemocnice, a je unavený po službě, tak neví, co jsme zažili my. Ale v Americe slouží běžně, protože holt to tak je. To patří k této profesi.

Česká populace je v užívání návykových látek benevolentní, a když to bude volně, tak zdravotnictví bude mít problém, protože než se člověk zničí, tak zdevastuje okolí

Martina: Pane doktore Jaroslave Matýsi, já to teď řeknu s velkou nadsázkou, a nerada bych, aby si někdo, kdo to třeba zažil, myslel, že si z toho dělám legraci. Ale poté, co jste mi teď popsal ohledně virtuálních drog, a podobně, si říkám: „Zlatý alkoholismus.“ Protože to máme tak nějak více zmapované. Ale zároveň nutno dodat, že mezi závislými na alkoholu se stále častěji objevují i třináctileté děti, a možná i mladší, to víte spíše vy. Čím to je, že už sahají po kdejaké droze?

Jaroslav Matýs: To už tady jednou bylo. Dneska určitá skupina lidí tvrdí, že se snižuje věk, kdy děti sahají pro drogy. Ale není to pravda, protože kdyby to byla pravda, to jsem se učil už já na vysoké škole v Hradci Králové, dneska by to bylo daleko dříve, a to nejde. Ale skutečně „ADHĎáci“ si na to sáhnou o dva roky dřív, a deset, dvanáct let je přesně prepubertální věk, a pak pubertální věk, kdy hledají něco nového. Takže věk se vůbec nesnižuje. Ale děje se to, že je to dostupnější, než bylo v minulosti běžné, a také k tomu nebyla taková tolerance, jako je dnes. Tolerance na víno byla třeba na Moravě větší než v Čechách, a v Čechách větší na pivo. A na slivku na Uherskohradištsku, nebo na Slovensku. Ale tolerance je teď tak daleko, že platí zákon, že se to nesmí prodávat, a stejně se to prodává. V minulosti se to více respektovalo. Do toho přijde kratom, který ještě není pod žádným zákonem, a oni hledají, protože to k tomuto věku patří, ale není na to žádná restrikce nebo pravidlo.

Martina: Nikotinové sáčky.

Jaroslav Matýs: Nikotinové sáčky. A teď školy neví, co s tím.

Martina: Vapování.

Jaroslav Matýs: Vapování je zdravější. Když jsem byl v jedné pracovní skupině k protikuřáckému zákonu, jsem jeden z autorů, tak tam byl taky jeden pán, který říkal: „No, víte, on to je vlastně léčebný prostředek.“ To není léčebný prostředek. Tady se bavíme o tom, že tato generace nemá vidět ten rituál, když začínají. Dospělákům už to je jedno. Tady je zákon, který má chránit mládež, aby do toho nespadla. U alkoholu se to doma víc toleruje, represe na to není přes rodiče, kontroly se nedělají, a je to tak široké spektrum, že přece nezavřeme celou populaci. Takže mládež dělá to, co je jim dovoleno. Nic víc.

Pak se ptám, proč aspoň nedržíme nějaká pravidla, která jsou napsána? Já jsem byl nedávno v televizi, a bavili jsme se o léčebné marihuaně v tom smyslu, že to není léčebná marihuana, ale marihuana pro léčebné účely. To je rozdíl. Marihuana nikdy nic nevyléčila. V drtivé většině jsou v indikačních skupinách bolesti, a psychiatrická diagnóza je tam jedna, a to Touretteův syndrom. Nic jiného tam není, protože my psychiatři víme, že je to návykové, ničí to mozek, ale v bolestivých stavech je to pomoc. Ale zase: Když jsme se bavili o marihuaně, tak už je zase řeč o to uvolnit marihuanu do prodeje tak, jak to je někde jinde. A my lékaři víme, že teď, když to není uvolněné, jsme nejlepší v Evropě. A když to uvolníme, co se asi stane? Proč mají poslanci problém povolit 0,5 promile alkoholu za volantem? Protože znají národ: Dáme 0,5 a bude 1,5. My lékaři víme, že když se ptám: „Kolik cigaret si dáte?“, tak odpoví, že pět, a já už vím, že to je minimálně krát dva. „Dám si štamprlí“, a já vím, že to je aspoň pět štamprlí. Takže u marihuany je najednou pohled jiný, protože se to celosvětově uvolňuje.

Ale česká populace je v tom tak benevolentní, že když to dáte volně, tak neříkám, že to bude katastrofa, ale zdravotnictví bude mít problém. Nejsou lidé, kteří by se tomu věnovali, a než se člověk

zdevastuje, tak udělá hromadu devastace kolem sebe. Takže my lékaři obecně, myslím, a jak to vnímám, bychom nechali regulaci tak, jak je. A i když se nedodrží stokrát, tak je to nějaká regulace.

Martina: Necháme regulaci, přesto můžeme očekávat, že děti budou různými cestami dále padat do závislostí. Řekněte mi: Bude je mít kdo z toho tahat? Teď narážím na to, co jste říkal o tom, na jaké sestupně trajektorii česká psychiatrie je. A čekací doby na vyšetření léta páně. Zažila jsem příběh, který mi vyprávěla kolegyně, že matka dovezla svou už asi 40 kilovou dceru do Bohnic, a zastavila před tím jedním pavilonem a začala troubit.

Jaroslav Matýs: Až takhle?

„Reforma psychiatrie“ se povedla tak, že se psychiatři dostali do takové defenzívy, že jako odborníci nemáme nikde slovo, a rozpadla se základní ambulantní síť

Martina: Prostě zoufalá. Ale nebylo jak. Řekli: „Za půl roku vám ji tady vezmeme“. Ale ona už nebude žít. Takže se tím chci zeptat: Jak vidíte reálnou pomoc? Co se musí stát? Víím, že jste teď sepsal deklaraci hnutí za obrodu psychiatrie, je to velmi čerstvá záležitost z března letošního roku. Tak co nás v tomto oboru čeká, když tak nějak všichni trošku klesáme na mysli, na duchu a na síle?

Jaroslav Matýs: Vííte, tady trošičku vnímám i svůj podíl na tom, co se stalo, protože jsem jeden z těch, kteří rozjížděli reformu psychiatrické péče v České republice. Na psychiatrii jsme doslova vlomili psychiatrii dětskou. A z funkce jsem odstupoval, i když jsem věděl, co všechno se chystá, jaké nesmysly, a jak se chystá demontáž psychiatrické péče. Deklaraci za obrodu psychiatrie jsem nenapsal já. To napsali psychiatři pro dospělé, a je to na webových stránkách Deklarace hnutí za obrodu psychiatrie. A tam jsou přesně pojmenovány věci, o kterých jsem mluvil před třemi lety, když jsem odcházel z funkcí. To znamená, že v reformě psychiatrie se stalo to, že se povedlo, a teď neříkám komu, dostat psychiatrii do takové

defenzívy, že jako odborníci vlastně nemáme slovo nikde, a ti co mají do čeho mluvit, dělají projekty – jak to nazvali – odtržené od reality v tom smyslu, že se dělají výzkumné projekty, ale nikdo nezaregistroval, nebo nechce vidět, že se rozpadla základní ambulantní síť.

Pedopsychiatrie je úplně rozbitá, a dospělácká skomírá. A pedopsychiatrická se rozbíjí proto, jak jste to řekla. Kdysi jsem to dal panu ministru Vojtěchovi na dvou papírech. Jsme neustále napadáni ze školství, že nespolupracujeme a že furt něco chceme po výchovných ústavech a školách. Z mainstreamových médií jsme napadáni, jak intoxikujeme děti, a že si vystačíme výchovou. Takže ano, Makarenko se nám vrátil. A do toho nastoupí dotační programy na neziskové organizace, které prý zvládnou problémové děti. Tak který psychiatr by šel, když na vás ještě pošlou média, napíší stížnost na hejtmanství, na zdravotní pojišťovny, nebo si vás dokonce začnou nahrávat v ambulanci. Kdo z mladých lékařů by šel do takového oboru? Proto ti mladí do toho nechtějí vstupovat, protože nemají žádnou ochranu, ani pomoc. A psychiatrická společnost se v mediálním prostoru úplně odmlčela, a psychiatři nikde nemají žádnou oporu v případě nějakých sporů s pacientem, který je obviní, protože je duševně nemocný, a musíme ho chápat. A kdo chápe toho psychiatra? Kdo pochopí, ten raději uhne. A kdo má nějakou vizi zájemců o dětskou psychiatrii?

Já mám kolegyni, kterou teď dávám do dětské psychiatrie. To je tak strašně složitý obor, protože jedete přes rodiče, školy a instituce. To je strašně těžké. A všechny tyto instituce, teď se budu bavit ne o psychiatrech, nám radí, jak máme psychiatrii dělat, a že oni si to nemyslí. Tak to je pak těžké. Takže já, když to vezmu, kdyby došlo ke zlomu: Pozitivní kampaň v televizi, dva, tři roky. Pozitivní, a ne, že vynuceně pozitivní o tom, že existují skutečné úspěchy, i u těžce postižených dětí, které by bez léků rodina nezvládla. Já je mám v ordinaci. Tak aby se zveřejňovalo, že to není žádná intoxikace, ale reálná pomoc. A pak po pubertě a v dospělosti fungují, protože se

prošlo krizovým obdobím v dětských domovech, kde jsou děti s léky. Ne proto, že jsou v domově, ale byl tam reálně problém duševních poruch, kterou mají po někom z rodičů. Tak to prostě je. Takže jsou v nějakých stabilních podmínkách. Takže pozitivní kampaň i tyto příklady.

A pak za druhé: Finanční ohodnocení psychiatrů, rizikový příplatek oproti jiným oborům, protože to tak je. A rizikový příplatek za sociální tlak, a příplatek za to, že pracujete s celou rodinou. To se nedá jenom s jedním pacientem. A zatím nám nikdo mezioborově nevypočítal, když se navyšovaly výkony, že dětská psychiatrie toho má nejvíc, protože nás je málo. Ale jsem na druhou stranu rád – jak jsem se snažil, aby si dětské psychiatrie každý všiml – že v postcovidové době si lidi všimli, že není možné, aby neziskovky radily psychiatrům, dětské psychiatrii. Není to možné, a ukázalo se to v praxi.

Existuje mnoho občanských sdružení, která tvrdí, že to s dětmi umí, chodí do škol, nabízí přednášky, vzdělávací programy, ale nemají žádnou zodpovědnost

Martina: Jak se to ukázalo v praxi? Protože víme, že existuje mnoho občanských sdružení, která tvrdí, že to s dětmi umí, chodí do škol, nabízí přednášky, vzdělávací programy, a vy tvrdíte, že ale vlastně nemají žádnou zodpovědnost.

Jaroslav Matýs: Ano.

Martina: A umí to aspoň tyto mnohé neziskovky? Mám děsivé slovní spojení: „Myslí to aspoň dobře?“

Jaroslav Matýs: „I Putin to myslí s Ukrajinou dobře“. To není nadsázka, protože je hromada lidí, kteří zneužívají pseudohumánní kabát, aby si postavili živnost, a zvýšili svůj status, a prakticky nikdo z nich nikdy nebyl na psychiatrii. Takže jak tomu můžou rozumět? Druhá věc: Když jsem dělal na ministerstvu, prosazoval jsem tam, a řekl jsem tehdy natvrdo panu ministrovi: „Udělejte dotační programy s tím, že bude akreditační komise, u kterých všechny

neziskovky, které poskytují péči dětem s duševní poruchou, musí prokázat vzdělání, dokázat program a prostory. A to by se mělo pět let opakovat.“ Na to mi řekli: „Pane doktore, to bychom museli zrušit asi dvě třetiny neziskovek.“ „Tak je zrušte.“ Protože jestli to stát platí, tak má garantovat kvalitu. A když garantuje kvalitu v sociálních službách o seniory, tak proč ne u dětí? A dnes se ukazuje, jak jsem odešel z funkcí, že se najednou rozbalily všechny dotační programy – už tam nebyl Matýs. A jaká je teď situace? Kdyby to zvládali, tak proč jsme přetížení? Kdyby to zvládali, tak proč se navyšují počty asistentů a psychologů ve školách? Vždyť to jsou jednoduché počty.

Martina: To znamená, že největší problém v uskutečnění reformy psychiatrické péče vidíte v nedostatku lidí, v nedostatku peněz, a v tom, že se lékaři nemají vůbec na koho obrátit, kdo by jim kryl záda? Nebo jak to správně pojmenovat? Nemají oporu ve státu? V zákonu?

Jaroslav Matýs: První, co je v psychiatrii vůbec, a hlavně v dětské, že to není atraktivní obor, ale spíš nebezpečný. Krásně to řekla kolegyně: „Dětská psychiatrie je nebezpečný obor ne kvůli pacientovi, ale kvůli rodičům pacienta.“ A za druhé je tento obor nebezpečný i vzhledem k mediálnímu obrazu, jaký má. To je to první, co by se mělo změnit. Druhá věc jsou peníze. Ano, musí se to tak zatraktivnit, jako se to dělá v kapitalismu, aby práci v kanálu chtěl někdo dělat, v kanálu obrazně, prosím vás. A třetí věc je příprava. Systém přípravy je tak složitý, že dětští psychiatři nikdy nevědí, jak budou testovat, tak se vlastně musí odstěhovat na kliniku, protože to nemůžou dělat ve svém regionu. Je to složitě nastavené i s ohledem na dostupnost budoucích lékařů, aby se mohli odstěhovat i s rodinou a nastavit si to. Takže to jsou tři věci. Zvednout pozitivní obraz psychiatrie, aby to bylo ekonomicky atraktivní, neboli bolesti neútrpné, jak tomu říkám, a do toho ještě vzdělávání. A když to vezmu prakticky, tak šest let, plus pět atestace, za patnáct let nejdřív.

Jinak se to nedá udělat. A pak další věc: Obory jako pediatrie, nebo dětská neurologie s psychiatrií sice spolupracují, ale v rámci vzdělávacích programů nemají ani dětskou psychiatrii.

Martina: A co si počnou děti, kterým je teď třináct let, které se ve volných chvílích pořežou, ale rozhodně jim to dlouhodobě nepřináší ani řešení, ani radost. Budou čekat, až se za patnáct let někdo atestuje? Co s nimi? Jak jim pomoci teď?

Jaroslav Matýs: Myslím, že to bude svým způsobem poškozená generace. Teď budeme všechno shazovat na covid, ale covid to akorát zvýraznil a demaskoval, že ani telemedicína, jak jsem neustále vykládal u psychiatrie, prostě nefunguje tak, jak si někdo představuje. Bohužel je to generace, která se s tím bude muset nějak vyrovnat. Neboli chci doufat, že se rodiče naučí rodičování, když bude s dítětem krize.

A teď jsme u toho: Krize nastoupí jenom tím, že si fakt postavím hlavu, vezmu mu mobil, a půjdeš pracovat, a pak půjdeme na vycházku, budeme spolu mluvit. To, co všichni odmítají, musí být v pohodě. Musí se naučit zvládat nepohodu. A chci doufat, že rodiče toto pochopí, protože už se nelze vymluvit na covid. A to škaredé slovo „kvrdlání“ je signál, že to v rodině nefunguje. Ne dítě, ale rodina nefunguje.

Mužský a ženský mozek je rozdílný kvůli intraděložním hormonálním vlivům. Nelze věřit, že by se mozek ve 14 letech najednou změnil na mužský, a po roce na ženský. Je to sociální koncept.

Martina: Pane Jaroslave Matýsi, my jsme tady vyjmenovali nejrůznější potíže, druhy závislostí. Ale jak se vy, jako psychiatr, díváte na obrovský nárůst žádostí dětí o tranzici? Čeho myslíte, že je to důsledek? Protože je to násobně víc, než to kdy bylo.

Jaroslav Matýs: Byl jsem na konferenci, a nebudu jmenovat, ale celkem jasně se u děvčat zvedla změna sexuální identity čtyři tisíc krát. A dokonce se objevil terminus technicus „fluidní pohlaví“. To už jsem tedy hodně zpozorněl.

Martina: Plovoucí pohlaví.

Jaroslav Matýs: Ptal jsem se, co to je, četl některé věci. A teď trošku biologie a trošku sociální: Takže „fluidní pohlaví“ je to, že rok se cítí jako muž, a oslovujeme ho jako Milan. Pak fluidní pohlaví bude žena, a jsem Ela. V Německu dokonce chtějí takovou občanku, kde to můžou takto měnit. Jestli to prošlo, nevím. Tak teď biologicky: Víme, že mužský a ženský mozek je rozdílný díky hormonálním vlivům intraděložně. Já nemůžu uvěřit tomu, že by se ve 14, 15, 16 letech mozek najednou přeformátoval na mužský, a pak po roce na ženský, protože ta struktura je skutečně jiná. A jediné, co mě napadá, je zase sociální koncept, kde funguje nějaká autosugesce, kde každý chceme být nějak výjimečný. A když zjistí, že si holky líp pokecají s holkami, tak jsem na holky. A pak se v 18 zamiluje a zjistí, že je to jinak. A to je ta sebezkušenost. A psychiatrie jako taková teď bádá, jestli to je možné, a proč se to děje.

Když se podíváte do historie, tak byla vlna emo po internetu, pak byla vlna anorexie po internetu, a dneska je vlna digitální závislosti a kvrdlání. Úleva. To jsou věci, které lidstvo vývojově má. Museli jsme si tím projít. A u momentální generace je módní být jiný než ostatní, a je jedno v čem. A ještě jsem chráněný, když se cítím jinak. A zjistil jsem, že mám ještě záchod, kam nemůžu, takže můžu i tam i tam. A v pubertě, jak se hledá sexuální orientace, místo ve společnosti, ale také sexuální identita, tak ano, sklouznou do toho holky, protože kluci jsou v tomto věku ještě blbější. Rok, dva to tak je, kdy se s nimi nedá mluvit, ale pak se fakt zamilují a zjistí, že je to jinak. Teď nemluví o dospělých, že se cítí jako vlk. To je autosugesce, o které jsem mluvil. Je tam nějaká osobnostní anomálie, ale to nelze udělat na dálku.

Takže si myslím, že je to určitá ne módní vlna. Je to trend ve společnosti. Všichni chceme být nějak výjimeční, a tato generace dostala tento prostor. A zase, příroda rozhodne, jak to je, ale všude je jen muž a žena. Nic jiného není.

Martina: Myslíte, že se na tom může podílet i další móda? To znamená, že nejrůznější neziskovky chodí do škol, ale také do školek, a tam tyto ideologické konstrukty nabízejí dětem? A třeba dětem zrovna v pubertě, a tak podobně.

Jaroslav Matýs: Kdyby jenom to, že indoktrinují nějakou možnost alternativy. Ale hned obviní rodiče, že je musí respektovat. Učitele hned nastaví – zkuste nás nerespektovat. A vzápětí přijde nějaká skupina: My vás budeme chránit i soudně. Až tak daleko se to dostalo. A místo toho, aby se to nechalo volně přírodě, že když se nějak cítíš, vydržíš to do 25, a nemusíš to vykládat všem, jenom svým blízkým. A tím to končí.

Ty neziskovky to dělají. Ale musel bych se ptát, jestli je možné, že v přírodě v průběhu deseti, nebo pěti let, stoupne počet lesbických žen třikrát. Když víme, že schizofrenici jsou na tom furt stejně. Depresí je víc. Ale u duševních bipolárek, schizofreniie, se to zásadně nemění. A najednou porucha sociálních identit, nebo změna sexuální identity, stoupne víc než čtyři tisíckrát u kluků a u holek? To svědčí o tom, že je to spíš skutečně ideologický sociální koncept, který někdo přizívuje, protože je to pro něho výhodné. Ale i pro jednotlivé aktéry, pro holky nebo kluky, jsem jiný, a když nemám pozornost, tak si dělám pozornost tím, že jsem jiný.

A bohužel do budoucna se děje to, že sexuologové, z mého pohledu, přistupují k hormonální terapii moc brzo, a ze světa už se ví, že když najednou v dospělosti, v osmnácti, v pětadvaceti zjistí, že je to jinak, tak je to nevratné, a tam je pak vysoké riziko sebevražd. Já jsem navrhoval, když jsem byl ve výboru, že než se v České republice přistoupí k normální léčbě, tak by musel povinně projít dětským psychiatrem. Ale ke shodě mezi výbory nedošlo, a já nevím proč.

Martina: My se tady můžeme bavit o nějakém ideologickém aktivismu, progresivistické ideologii, která se dostává do škol, do školek a tak podobně, ale možná tomu můžeme říct úplně

jednoduše: Co když děti, třeba ve školkách, stavím do dospělého světa mnohem dříve, než na to jsou zralé? Jsou takové tendence třeba už ve školkách děti sexuálně informovat. Opět, váš kolega na to říká: „Dítě si neumí zašněrovat tkaničky, ale ví, jak se nandává prezervativ.“ Myslíte, že i tohle je jeden z důvodů, který způsobuje nejistotu? A i to, že najednou přepisujeme pohádky pro děti, kdy my jsme vždycky věděli, že je dobro a zlo, že Karkulka to má přežít, a vlk má skončit ve studni? Já jako dítě jsem to cítila, sice mi ho bylo trochu líto, ale cítila jsem úlevu.

Jaroslav Matýs: Spravedlnost.

Od kdy děti vnímají, že jsou kluk nebo holka? Když na to přijdou. Je to spontánní vývoj. A dneska do raného dětského věku podsouváme problémy dospělých.

Martina: Bylo to potrestáno. A teď je to jinak. Vlk je přeškolený, jakoby už prošel nějakým kurzem. Řekněte mi: Způsobuje to chaos v hlavičkách dětí, nebo je to jenom balast, který jde s dobou?

Jaroslav Matýs: Spíš si myslím, že to jde až tak daleko, že už to je poškozující. Od kdy děti vnímají, že jsou kluk nebo holka? Když na to přijdou. A to je ten vývoj, přijdou na to spontánně, a hotovo. A dneska to je zase věčné školení. Místo toho, abychom děti učili sociální dovednosti, tak přeskakujeme vývojovou fázi, a dáváme jim dospělácké problémy do raného dětského věku. A protože dítě nemá zkušenost, tak taky vůbec ještě neví, co je sexualita, takže neví, co s tím, ale chce se nějak zakotvit, tak – jsem holka místo kluka. Protože ten tlak je blbý, je to nepříjemné.

A vůbec se přemýšlí, jak je možné, že se v rezortu školství bez jakékoliv regulace pustí tyto programy. Je to na rozhodnutí ředitele školy? Ano. Jakou má za to zodpovědnost? To nemluvím o sexualitě, ale jsou tam jiné věci. Takže tam přijde školit někdo, kdo dostává dotace, vymyslel program, protože jinak by peníze musel vrátit. Tak o čem to celé je? Je to klientelismus, nic jiného mi z toho

nevychází, selským, jeskynním rozumem. Přece nebudou v jeskyni rodiče dětem ukazovat, jak se dělá dítě? A to je v jeskyni. My jsme to prostě... Ne my, ale drtivá mlčící většina škodí už tím, že mlčí.

Martina: Co vás v poslední době ve vaší ordinaci nejvíce zaskočilo, že jste si říkal: „Tak, Jaroslave, děláš tuto práci dlouho, ale s tímto ses ještě nesetkal?“

Jaroslav Matýs: Nebylo to v ordinaci, ale v taxíku, kdy jsem jel z badmintonu. A jak jsem pesimista, tak furt vidím, jak to všude dělají blbě, a ten taxikář říká: „Co děláte?“ „Dětskou psychiatrii.“ Výborně. A teď mi popsal, jak to dělá s technologiemi: „Zakázal jsem všechno. Učitelce jsem vynadal, že si bude všechno psát, a nebude nic posílat mailem, má si to napsat ve škole.“ Já jsem byl tím taxikářem nadšený. Otec kolem třiceti pěti let. Byl úžasný. Potěšilo mě, že jsou ještě lidé, kteří mají jeskynní, selský rozum. To mě potěšilo nejvíc.

Martina: Tak až budu v Ostravě, zkusím si zavolat tohoto taxikáře. Ale když se podíváte na naši společnost globálně, tak mi řekněte: Půjde to s námi ještě po dobrém? Nebo už to bude muset jít po zlém? Protože jsme se dostali za bod zlomu.

Jaroslav Matýs: Víte, to je jako v pohádkách. Jak jste řekla, dneska nesmíme děti trestat. A pohádky nejsou náhodou, archetypálně je to dobro a zlo. To máme tady. To tak prostě bylo a bude. Musíme asi počkat, až se ta mlčící většina fakt naštve. Už cítím, že se to děje, že se fakt naštve, a dají si natvrdo pravidla.

Teď budu mluvit o penězích: Na co dáme naše peníze? Protože my profesionálové, to mi vysvětlil můj syn, máme smůlu v tom, že jak jsme vytížení v ambulancích v práci, tak už nemáme energii, abychom dělali PR, a působili navenek. Kdežto ti, co se živí různými projekty, tak jejich prací je sehnat peníze. Proto to dělají, a je o nich tolik slyšet. A nevím, jak to zařídit, aby profesionálové, a teď myslím celou medicínu... Víte, že dneska se vlastně profesionál pomalu

nechytne. Protože přijde někdo s přesvědčením a řekne, že jste buď rasista, nebo že jste tmář, nebo jste archetypálně zaostalý ještě někde v jeskyni – což já bych byl na druhou stranu rád v jeskyni.

Takže když se většina rozhodne, že naše peníze se nebudou rozhazovat komukoliv, ale jen tomu, kdo to umí. Ale jestli se to povede a jak, to nevím. Protože bohužel všichni politici myslí na volební období, a ne na dvacet, třicet let dopředu. A teď jen na závěr: Je to nepříjemné, ale při posledních volbách jsem si všiml, že se ztratila mezigenerační sounáležitost. Důchodci přestali říkat: Chceme, aby se vnoučata měla dobře. A vnoučatům je úplně jedno, jaké důchody mají staří, a nadávají jim. To bylo poprvé, co jsem na tomto světě, že jsem toto rozštěpení u voleb zaregistroval. Vždycky to bylo: Nechceme našim dětem zadlužit tento stát. Ale dneska to nikdo neřekl.

Martina: Pane Jaroslave Matýsi, pane doktore, moc vám děkuji za rozhovor, a děkuji za vaši snahu o resuscitaci našeho zdraví, duševního zdraví a resuscitaci zdravého rozumu. Díky moc.

Jaroslav Matýs: Já děkuji za pozvání. A prosím vás, vraťte se do jeskyně, tam to fungovalo úžasně. Děkuji.

| JAROSLAV MATÝS

..... (4 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena zde.

Doporučené články:

My vás donutíme

Zoufalá Witovská

Globální informovanost z nás dělá nositele všech osudů světa, což je strašně stresující

Gangsteři a horliví žalobci (2)

Hrůza na Letné

Glosa MM: Ukrajinský boršč